

Bona nit València i, en especial món faller.

I bona nit també al món sencer, ara que ja som Patrimoni de la Humanitat.

Buenas noches a todos

Fallera Major, Cort d'Honor, alcalde, autoritats, fallers i amics.

Demane disculpes amb antelació per faltar al protocol, però hui és el dia dela nostra Fallera Major, Raquel, i de la seua Cort d'Honor; i per això les he volgudes saludar abans que a ningú. Hui ella és la màxima autoritat. I jo he tingut l'honor de ser la primera a rendir-li pleitesia.

Esta nit és una nit especial per a moltíssima gent. Una nit màgica. Una nit on es mostra tot l'esforç d'un any sencer. I, per què no dir-ho, de tota una vida, la vida de Raquel, una fallera de cap a peus. I la vida de totes les dones que estan assegudes en les seues cadires daurades, fent realitat un somni

Quantes vegades no haurem estat al nostre llit somniant este moment, i pensant que no mai seria possible...No és així, Raquel? Quantes vegades no haurem imaginat com seria estar en este mateix escenari, davant de tota València? Quantes vegades no hem vist l'exaltació al sofa de casa o al pati de butaques, i hem pensat com se sentirien les protagonistes, i hem desitjat estar en el seu lloc?

Vos confesse que, per la meua part, ha sigut milers de vegades. Poder estar ací era la il·lusió de la meua vida, i fer-ho per exaltar Raquel, una persona i una fallera meravellosa, encara ho és més. Un veritable privilegi que no oblidaré mai en la meua vida i per això no puc deixar de donar les gràcies.

Però, en arribar l'hora, vos en faré una altra, de confessió. Com deia abans, ser la mantenidora de la Fallera Major de València era la il·lusió de la meua vida. Ocupar este faristol en esta nit era un somni, però sempre n'havia tingut un altre, el vostre. Ocupar les cadires daurades com a màximes representants del món faller. El mateix somni que, de segur, tindran totes les dones assegudes al pati de butaques, representants de l'ànima de les falles, les comissions falleres. I alguna d'elles, l'any proper, estarà ahí, com ara estàs tu, Raquel; i com estan les teues acompanyants i ja amigues per sempre, la teua Cort d'honor.

No obstant això, no m'oblidge d'una cosa que, per a mi, és d'allò més fonamental. I sé de bon tros que també per a Raquel. I és que jo, tot i que sembla un

altra cosa, no estic sola ací. Al meu costat i juntament amb mi, estan tots els fallers i falleres de València de totes les comissions, grans i xicotetes, riques i pobres, grandioses i humils. Fallers que, como tots el que estem a l'escenari, vivim la falla des de dins i des de sempre. Acompanyeu-me, per favor, fallers i falleres de totes les comissions i ajudeu-me a fer que esta nit siga per a Raquel i per a tots una nit inoblidable. Falles com la de Raquel, Ferran el Catòlic-Àngel Guimerà, que no mai havia tingut una fallera major de València, o com la meua, Cadis-Dénia, al meu estimat barri de Russafa, que, per suposat, tampoc; i encara menys una mantenidora. Falles com la de cadascuna de les dones que formen la Cort d'Honor, des de les de secció especial fins a les de les més humils seccions. Totes iguals, totes germanes. Falles. No cal dir més.

I és que som unes privilegiades. Pertànyer al món faller és una cosa que sols coneixem els que estem ahí. A banda de les raons per què la gent forastera, i fins i tot molta gent valenciana, coneix les nostres festes, la realitat és molt més profunda, molt més fermosa, molt més rica. I és que les grans *mascletaes*, els castells de focs artificials, les revetles, els concerts, els monuments i tots els actes oficials no són un altra cosa que l'aparador d'un grapat de sentiments i d'activitat que sols es viu des de dins. Una cosa que, de vegades, dóna lloc a crítiques i menyspreus, i que cal viure. I sobretot, sentir.

I tu, Raquel, tens enguany la difícil funció de representar-nos a tots i a totes. Molt més enllà d'allò que es veu, allò que fa l'enveja de tots, la teua tasca és difícil. Un veritable exercici de responsabilitat de què no sempre som conscients. Abans t'he dit que ocupar la teua cadira va ser l'altra de les il·lusions de la meua vida. Però reconec que no sé si en seria capaç. I, en qualsevol cas, no de la manera que tu estàs fent-ho ni de la que ho seguiràs fent, encara amb més força, a partir d'ara. Eixa forma que, de segur, ha sigut un dels factors essencials perquè a partir d'enguany la nostra festa siga Patrimoni Immaterial de la Humanitat. Perquè no en podríem tindre una millor, d'ambaixadora, que Raquel. Els vestits, les seues joies, el pentinat que més d'un maldecap dóna, el somriure permanent, no són res més que la superfície. Davall hi ha preparació, el treball, el coneixement de la nostra cultura i del nostre patrimoni I, sobretot, un cor faller que se n'ix del teu cos. Dels fallers de veritat. Dels que viuen les falles els 365 dies de l'any.

Quan vaig preguntar Raquel què era el que més li agradava de les Falles, va donar-me la millor resposta que he tingut mai a tan típica pregunta. Em va dir: la meua falla. Tres paraules que ho expressen tot. La seua falla, sens dubte. Com els fallers

autèntics. I crec que val la pena contar al món el significat d'estes paraules. Tal com ho deia Raquel, tal com és. Espere ser fidel al seu esperit, perquè la seua descripció de la falla vaig sentir-la com meua. I com espere transmetre a tots esta nit.

Cada falla és como una xicoteta família. Potser l'únic lloc a temps d'ara on conviuen diverses generacions en harmonia. Per això es parla de germanor fallera, molt més que una expressió. És entrar al casal i sentir-se a casa. Poder parlar amb gent de la teua edat, amics de tota la vida, o poder fer-ho amb els seus pares, o els seus fills, en el seu cas. Amb els iaïos i els néts, perquè hi ha tantes coses i tanta vida en comú, que no fa falta estar amb ningú en particular. Potser alguns pensen que exagere amb allò de la família. Però pensem-ho millor. Que no són relacions de família les que naixen d'estar tants dies, any rere any, gaudint les mateixes coses amb les mateixes persones? Alegriar-se amb els triomfs, plorar amb les desgràcies, i compartir rialles, sopars, berenars i qualsevol cosa que passe.

Per això, Raquel ha volgut que estiguen amb ella els membres de la seua família fallera i ha triat els seus germanets fallers, Séllica i Rubén, fallera major infantil i president infantil l'any passat de la seua falla, juntament amb ella, perquè siguen els que porten la banda i el coixí, els primers atribuïts com a Fallera Major de València.

I és que per als fallers, la falla està tan unida a la vida, que la família biològica i la fallera acaben ajuntant-se, sense que de vegades puga distingir-se l'una de l'altra.

El cor de Raquel es de color faller, però és que no podia ser d'una altra manera. La seua germana bessona, la seua germana major i els seus pares pertanyen a la falla, com ella. Juntament amb ella han viscut ofrenes, cercaviles, presentacions, i ho seguiran fent. En el cas del seus pares, Arturo i Isabel, a la Safor natal no visqueren amb tanta intensitat la nostra festa. Però el virus faller és molt potent i ningú torna a ser igual una vegada ha estat exposat a la seua infecció. Més encara si hi ha un factor genètic, com passa en el cas de Raquel. I eixe factor genètic té un nom: l'herència de la iaia Lolita, que té un seient de preferència al cel faller, des d'on està gaudint este acte com ninguna altra persona. Ella va anar-se'n allà el mes passat, després d'assegurar-se que la seua benvolguda néta era ja la reina de tots els valencians. Des d'allí continua teixint amb les seues agulles màgiques i el seu fil d'or perquè hui siga un dia perfecte. Si callem, de segur que podrem escoltar el seus aplaudiments, mentre es recorda d'aquell primer vestit de fallera que va fer per a Raquel quan ella i la seua bessona només tenien mesos de vida.

oblidem que la importància del paper de les dones ha sigut un dels punts que ens ha donat el reconeixement de la UNESCO, segons varen fer constar ells en el seu nomenament. I jo, com a fallera i com a valenciana, no puc sentir-me més que orgullosa d'això. O algú, sols amb conèixer Raquel, pot pensar que tota una enginyera industrial es resignaria a fer un paper de comparsa? La resposta és òbvia.

Les Falles han evolucionat, com ha evolucionat tot el nostre entorn i, igual que han canviat les lleis que abans del naixement de Raquel negaven drets a les dones i que hui ja no hi existixen, tampoc ha d'existir la creença que no fem un altra cosa que passejar els nostres preciosos vestits de valencianes.

Les dones tenim la llibertat de triar el nostre destí, el nostre paper en el món. I les dones valencianes com Raquel, que ens representa a totes, hem triat utilitzar eixa llibertat per a ser falleres amb els mateixos drets que el fallers. Ser directives o vocals de les nostres juntes, ser presidentes o falleres majors. Eixa és la grandesa de les nostres festes.

Jo sóc una d'eixes dones afortunades. Hui tinc el privilegi de ser la primera a felicitar Raquel i, sobretot, felicitar a tots els valencians per tindre a Raquel com a la nostra representant, un autèntic luxe. Per això, he volgut aprofitar el meu privilegi i ser la primera a fer-li el meu present. I, com que al fons del meu cor no sóc una altra cosa que una contadora d'històries, n'he volgut fer una per a tu i per a les teues germanes falleres, com el meu especial obsequi.

Esta és la història del ninot que no volia cremar-se

Hi havia una vegada un ninot que vivia feliç a la seua casa, el taller d'un artista faller. Al llarg del dia ell, i tots els ninots, romanien quiets i silenciosos, com ha de fer un ninot. Però de nit, com els joguets d'El soldadet de plom o els de ToyStory, ells també tenien vida pròpia: reien, jugaven i es divertien, i també passaven moltes hores parlant d'allò que seria el seu futur. Els ninots més grans sabien que estaven destinats al foc, a unes flames que eren el seu destí i la seua glòria. I la majoria d'ells esperava el moment de ser triats i portats per a formar part d'una preciosa falla. Però hi va haver un ninot que no estava d'acord. El nostre ninot, un falleret vestit de saragüells i de careta rosada, no volia que se l'emportaren per a cremar-lo. I cada nit, quan semblava que estava llest i disposat, s'afanyava a tirar-se per damunt un pot de pintura, o a caure al terra per escantellar-se, o qualsevol altra entremaliadura, per tal de no anar-se'n el dia següent en el camió que els repartia per les falles.

Va aconseguir-ho. I, a poc a poc, va acomiadar-se de quasi tots el seus companys, que marxaven al seu destí d'allò més contens. I ell els veia amb un somriure de satisfacció, pensant que era el ninot més llest del món.

Fins el dia que se l'emportaren a ella. Era la seua amiga, la seua admirada ninoteta, la que ell somniava que seria la seua parella, amb el seu brillant vestit roig de valenciana. Però se'n va anar fins a la seua falla, deixant-lo trist i capficat.

El temps va passar i, en uns mesos, el ninot va adonar-se'n. Potser no n'era tant, de llest i d'espavilat. Potser els seus companys tenien raó i hauria d'haver-se'n anat al seu destí, en comptes de rebel·lar-se. Les nits ja no eren divertides, i els seus amics ja no hi estaven.

I, quasi sense saber-ho, va canviar d'opinió. I va desitjar que el triaren per a formar part d'una preciosa falla. De nit, tractava de canviar de lloc per a romandre més a la vista i que es fixaren en ell. Però, amb el temps, els seus colors brillants havien esdevingut apagats i la seua gràcia ja no era tanta. I un dia rere un altre veia com altres ninots pujaven al camió i ell s'hi quedava.

Per fi, després de molts dies d'angoixa, quan la plantà estava a punt de començar, una faller va vindre i se'l va emportar. Semblava que un artista faller no havia acabat a temps la seua falla i els fallers estaven buscant ninots per a omplir-la. I el nostre ninot va pujar al camió un dia abans de la Plantà.

Quan va arribar a la seua nova llar, no podia creure-ho. Una falla preciosa, molt gran, l'estava esperant. I, de sobte, va veure una cosa que el va deixar bocabadat. El meravellós ninot central, que es veia des de molt lluny, tenia tota la cara de la seua ninoteta, amb el seu somriure, els seus ulls clars i el seu brillant vestit roig de fallera. I, fins i tot, el ninot estava segur que, des del seu cadafal, ella li havia fet l'ullet per donar-li la benvinguda.

I, aleshores, va acceptar el seu destí amb un somriure de felicitat.

Esta és la història d'un ninot que no volia cremar-se, però és molt més. És la història d'una ninoteta que representa l'esperit de les Falles. Eixe esperit que consistix a viure cada moment i saber que les flames no són una altra cosa que renàixer una vegada i una altra. Eixe esperit que algunes privilegiades, com Raquel, tenen des de xicotetes, i unes altres, com el nostre ninot, necessiten tota una vida per a adonar-se'n.

Per això, perquè ets tocada per la vareta màgica dels fallers de cor, el teu destí era este, Raquel. Perquè quan l'any passat vares cremar la teua falla sabies que les falles

són això, renàixer per a ser més i millors. I hui eres com la ninoteta del conte, la figura més brillant de la nostra festa.

Enhorabona, Raquel Alario Bernabé, però, sobretot, enhorabona valencians.
Tenim la millor Fallera Major possible.

I per a mi, la meua Fallera Major per sempre.

Gràcies per ser la Fallera Major de València.